

Đây cảnh cũ, đâu người xưa

Đây xuân mới, đâu người xưa
Tình cũ năm qua để hững hờ
Hoa dẫu mỉm cười nhưng có ý
Phảng buồn mặt phấn nét tương tư
Giận thời gian, tiếc ngày thơ
Lòng xuân tình cảm bây giờ gửi ai?
Trình quên mộng cũ đi rồi
Cảnh sinh xa vắng ngậm ngùi ly tao
Gặp Trình trong bóng xuân đào
Đang khi quãng gió dập dào chim ca
Má hồng, hồng đượm hương hoa
Rung rinh đọng giọt phấn nhòa sương rơi
Hoa xuân thắm, nụ xuân tươi
Quyện hoa hơn hớn, lòng ơi mộng lòng
Trình tay nâng giấc cánh hồng
Vội vần thơ hái mơ màng tôi yêu...
Cảm nhau từ đây xuân chiều
Cành thơ, lá gió dập dìu ngân nga
Tìm Trình trong nắng tôi ra
Lời oanh ríu rít vượt hoa Trình cười
Nhưng đây nắng liễu buồn ơi!
Ba xuân nẩy nét chia phôi chim ngừng...⁽¹⁾

1935

(1) Đây là bài thơ đầu tiên của Thâm Tâm, ghi theo lời đọc của bà Oanh, chị ruột tác giả, có sửa theo bản in trong truyện *Xuân mộng* đăng trên *Duyên văn*, *Xuân 1935* của *Tân Việt văn đoàn*. Bài này tác giả ký bút danh Trăm Năm.

Lệ thu

Sông bao la vẻ ngân buồn...
Ngẩn ngơ lòng vắng chạnh hồn, thu ơi!
Gái thêu oán dỗi ven trời:
Xa xăm khói nước, ngậm ngùi duyên tơ.
Muôn năm ôm ấp “hững hờ”
Sông nhâu ứa lệ pha mờ trăng rung.
Vần thơ biếng gửi điệu lòng,
Lời sương gieo trúc mơ màng... nhắn đưa...
Kim thêu, ô! Gãy bao giờ?
Buồn tênh ánh nước màu thu gợn nhòa.
Lạnh lùng... tiếng quạ xa xa,
Phả mơ hồ khúc sáo tha thiết sâu.
Hắt hiu gieo ngọn liễu rầu,
Vi vu ru gió ấp lầu phiêu diêu.
Rung sương, tiếng nhận dặt dìu,
Tưởng như trông ngóng chàng Ngưu nấc lòng.
Nhưng xa, xa tấp muôn trùng,
Sông tan nửa nhịp cầu vòng... Than ôi!
Kìa, con quạ dọc chân trời,
Ngậm bờ Ngâu trắng tuyết vờ bay đâu?
Mông mênh sông lóa đục mầu,
Bọt thêu giọt lệ ngậm sâu, ngâm nga.
Lời buồn tan rớt mưa xa,
Ngàn năm, ôi! Khóc duyên hoa lữ làng.⁽¹⁾

Tân Việt văn đoàn, số 2, 1935

(1) Tác giả ký bút danh Trăm Năm.

Nụ “sen thu”

Hè đã tàn rồi! Thiếu nữ ơi!
Hồ xanh ủ lạnh phấn hương trời...
Má sen rung nước, người rung lệ,
Khóc vè hồng non héo nửa vôi.
- Nhưng tiếng thu than, làn sóng gợn;
“Tìm đâu hoa thắm nét?” Em cười...⁽¹⁾

Tân Việt văn đoàn, số 3, 1935

---

(1) Tác giả ký bút danh Trăm Năm.

Mơ lợt

Tặng Tym

Mơ vầy bạn, tay tung dây nắng liêu,
Mắt buồn trông giọt phấn đọng tim sen.
Ta không muốn say sưa cùng ráng yếu
Nhuộm vàng đào đôi vệt nước hồ in...

Bởi, ai ơi! Bức duyên ương ai tặng,
Màu thuốc phai lần lửa, với tình quên.
Đã xóa nhòa giấc mơ thời mộng thắm!
Để trăm năm đời vắng giận hờn tim!
Mà ôm tranh ruối dài đường cô lữ,
Nét phai pha hoen chết cả màu tươi.
Ta biết tìm đâu được, mộng lòng ơi!⁽¹⁾

Tân Việt văn đoàn, số 3, 1935

---

(1) Tác giả ký bút danh Trăm Năm.

Chút tình bờ ngõ

Lơ đãng, em nâng, rủ bức rèm,
Mắt buồn quên ngắm ánh chiều in
Trên hồ thu nhạt, vì em ngại
Khôn thả hồn say cánh mộng êm.
Tình em như khói, nửa mang mang
Nửa quyến mây êm gọn nhẹ nhàng
Cánh nhận bên trời xa vắng vẻ,
Lờ mờ như vầy khói nhòa tan...
Em biết lòng em đượm ái ân
Như anh ca mãi mộng “Tình quân”
Nhưng sao ta lại như chim, khói
Chim lửng lơ trôi, khói tản dần.
Em chẳng hay: Tình mới mẻ kia
Dầu nồng, dầu thấm, dầu say mê
Vẫn còn vương vấn vòng e lệ
Đừng bảo: Lòng em chả ngượng gì!
Nhưng mà tiếng hát của yêu đương
Êm ái ru ta đắm mộng trường.
Anh chẳng quên đi, em vẫn nhớ
Như hoa thu vẫn đắm màu sương.⁽¹⁾

Tân Việt văn đoàn, số 8, 1935

(1) Tác giả ký bút danh T.G.Kh.

Ngây thơ

Thuở ấy, ngây thơ chưa biết gì,
Vui đùa, giận dỗi, chẳng lo chi.
Đánh ô, chơi chắt cùng em bé
Một chuỗi ngày xanh vụt biến đi.

Tâm tình chất phác, tính hồn nhiên,
Chẳng biết đau thương, chẳng biết phiền,
Chẳng biết thời gian đang biến đổi,
Sửng thay tuổi trẻ, tuổi thân tiên!

Bỗng một ngày kia biết thẹn thùng,
Không đùa nghịch nữa, đứng bên song,
Soi gương, âu yếm tô mày liễu,
Môi thắm, son tươi, má gọn hồng!⁽¹⁾

Tuần báo Bắc Hà, số 10 (12-10-1936)

(1) Tác giả ký bút danh Nàng Lan.

Cố lãng quên đi

Đáp bài “Không về” của Nàng Lê đấng Bắc Hà số 6

Khóm trúc tuôn rơi hàng lệ cũ,
Con thuyền buộc chặt mối tình già.

Thơ Đường

Buổi ấy, sao chìm, tiếng nhận đâu
Gọi hơi thu nổi suốt ngàn dâu,
Giọng gà sớm gáy giờ ly biệt,
- Kia, cuối trời xa đã trắng màu!

Ta bước lên bờ, em dưới sông
Cắm thuyền, sương dột lạnh lòng không?
Khoát tay vốc nước, em lau mặt
Giấu lệ rơi... mà vẫn ngược trông...

Rồi gió may reo lá tả toi,
Ta còn buồn đoái lại... Nhưng nơi
Đìu hiu bến nước sương bừng sáng,
Em chỉ còn là chiếc bóng thôi!

Những sắc hoa phai, những vẻ mây
Đã mờ từng sớm, những thân cây
Ngang đời ngo ngác như trông ngóng...
Nhưng mấy lần thu nhuộm tháng ngày!

Ta nhớ màu trăng đọng mắt huyền
Khi ta hôn ngấn lệ đầu tiên,
Và chưa quên ánh sao chìm tắt
Trên sóng khi em vốc nước lên...

Ta biết, năm năm, em nản lòng
Khi luồng gió mới cuốn ngang sông
Lá vàng từng đợt. Ôi, hiu hắt!
Ngày thắm trôi theo nước cuộn giòng...

Đường thế xa xăm cát trắng bay,
Mà đời lý tưởng vẫn mê say!
Chân ta mãi bước trong gian khổ,
Cố lãng quên em lẫn tháng ngày...

Nhưng đêm nay gió lạnh, sao tàn,
Chim lạ đem về tiếng thở than,
Ta trạnh thương người lẫn tóc bạc
Bên đèn khuya ở bến sông Hàn.⁽¹⁾

Tuần báo Bắc Hà, số 11, (19-10-1936)

(1) Tác giả ký tên Tuấn Trình.